

SOMOGY

IRODALOM • MŰVÉSZET • KULTÚRA

„VALAHA VOLT TÜNDE RKERTÜNK: ERDÉLYORSZÁG”

A tartalomból

ILLYÉS Gyula hagyatékából három költemény
SÜTŐ András: Nem felfelé török, Uram, hanem lefelé (interjú)
KOLOZSVÁRI PAPP László: Gyűlölet (elbeszélés)
BISZTRAY Ádám: Édesanyánk szavai (esszé)
DALOS Margit: A galambok repülnek, Kharón embere jön-megy (elbeszélés)
BEKE György: Zsugorított világ (aforizmák)

Vers

GALAMBOSI László • JUHOS-KISS János • KÁDÁR Ferenc • KONDOR Ilona
LACKFI János • MANDICS György • MÉHES Károly
SZÉKELY-MAGYARI Ferenc • TARBAY Ede • VERESS Gerzson

Tanulmány • Cikk

BANNER Zoltán • BODÓ Barna • CSEKE Péter • LÁSZLÓFFY Aladár
SZÉKELY-MAGYARI Irén • VARGA Ferenc • VERESS Dániel

Szemle

GILBERT Edit • HEGYI Béla • LÁBADI Károly • MIHALIK Zsolt
RÓNÁKY Edit • SZIRTES Gábor • TÓTH Károly

Kép

PÁLL Lajos • Ludwig ROHBOCK • TÖRÖK FÖLDES Edit

Híreink • A szerkesztő jegyzete

XXIV. ÉVFOLYAM 1996. JÚL.-AUG. 4. SZÁM

SOMOGY

Somogy Megye Közgyűlése
és a Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság
folyóirata
Megjelenik a Nemzeti Kulturális Alap,
a József Attila Kulturális és Szociális Alapítvány,
a Soros Alapítvány,
valamint Kaposvár Megyei Jogú Város Közgyűlésének támogatásával.

Szerkesztőbizottság

TÜSKÉS TIBOR
főszerkesztő

TAKÁTS GYULA
főmunkatárs

FODOR ANDRÁS, KANYAR JÓZSEF, KELEMEN LAJOS
szerkesztők

FARKAS BÉLA
műszaki szerkesztő

ROSTÁS KÁROLY
olvasószerkesztő

KIRÁLY ZOLTÁNNÉ
szerkesztőségi titkár

A kéziratot nem őrizzük meg. Kéziratot visszaküldeni csak akkor tudunk, ha felbélyegzett válaszbörítékot kapunk.

A szerkesztőség címe: 7400 Kaposvár, Honvéd utca 5. Levélcím: 7401 Pf. 145 Telefon: 06-82-319-948. Szerkesztőségi fogadóórák: kedden 14–16 óráig, szerdán 10–12 óráig és csütörtökön 10–12 óráig. A folyóirat megjelenik kéthavonta. Egyes szám ára 60 forint. Előfizetési díj egy évre 360 forint. – Előfizethető a Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság titkárságán (7400 Kaposvár, Honvéd u. 5.). Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt., árusításban a HÍRKER Rt. és Nemzeti Hírlapkereskedelmi Rt. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőnél és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) 1900 Budapest XVIII., Lehel u. 10/A – Közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR Postabank Rt. 219-98636 021-02809 pénzforgalmi jelzőszámra.

INDEXSZÁM: 25759

ISSN 0133-0144

Felelős kiadó: Takáts Gyula
Készítette a Kaposvári Nyomda Kft. – 160576
Felelős vezető: Mike Ferenc

Az otthontól a hazáig

„Sziwet cseréljen, aki hazát cserél.”

Pótlólagosan került 1995 októberében Temes megye költségvetés okán összehívott közgyűlésének napirendjére a Ion Antonescu marsall emlékéit idézendő szobor ügye. Az előterjesztés után kérdések, hozzászólások következnek. Csak a magyarok éreznék, hogy vibrál valami a levegőben?... Temesvárt volnánk, ahol 1989 decemberének eseményei, az általános összefogás nemcsak megtörténhetett, de meg is történt... Ahol 1990 januárjában a helyi – a pártlapot szellemiségében is folytató – román napilap ellen rüntető tízezernyi tömeg a helyi magyar újság megváltozott szellemiségét kérte számon, illetve ajánlotta a román szerkesztőknek... Ahol 1990 márciusában Smaranda Enache – amikor Marosvásárhely túlfűtött nacionalista légköréből biztonságosabb, szoktuk mondogatni: európaibb világba vágyott – eladig őt nem ismerőknél lelt otthonra darab ideig... Ahol 1990 tavaszán a helyi politika legfontosabbjai, a decemberi történések jeles szerepvállalói igyekeztek megakadályozni a Vatra Româneasca itteni megjelenését – nyilván nem magyarokra gondolok... Őt éve Temesvárt mintha tudtuk, jobban tudtuk volna, merre keresendő a nacionál-kommunizmus embertelen világából kivezető út; mivel tartozik egyik etnikum a másikkal, a többség a kisebbségnek; mire kell NEMmel felelni.

Magyar tanácsos mondja ki: a vasgárdista Antonescu s amit a Hitler által bárátjaként emlegetett Kondukátor képviselt – számunkra elfogadhatatlan. Igazi vita nem alakul ki; a javaslattevő nyomatékosan idézi a marsall kommunizmus-ellenességét, s hogy a tábornok az új, könyörtelen rend áldozatává lett... Csak négyen szavaznak a szobor ellen – két magyar, egy német és egy román. Egy német, két szerb, egy bolgár a tizenkét tartózkodó között. Beruházásról lévén szó, kétharmados többség kellene; ha nem lett volna hiányzó a 45 fős testületből, akkor sem kapta volna meg a szükséges támogatást. A javaslattevő fogadkozik – nem hagyja annyiban...

„Boldogok lehetnek azok az emberek, akiknek nemzeti ünnepük van – nekik nem kell mindennap előlről kezdeni a világot, az életet.” Amerikai szöveg, az Államok kétszázadik évfordulójára készített tévésorozat, a híres *Gyökerek* (Roots) mottója volt. Ez pedig nem a mindmáig – bár tévesen – emlegetett amerikai olvasztókemence-jelleget idézi, hanem éppen az ellenkezőjét. Az otthonlét tudata és érzése feltételezi a közösségi hagyományokat, a szűkebb hova-, illetve együvé tartozást. Az embernek belső vezetésre is szüksége van, a külső események hatását, a sikert vagy a bukást feldolgozni csak bizonyos vonatkoztatási rendszerben lehetséges. A „ki vagyok, mit akarok” adja meg az értelmezés értelmi és érzelmi kereteit. Ez nem csupán az emigrációba kényszerültek és a haza – bocsánat: a kibocsátó ország – viszonyának a normalizálását feltételezi, hanem általánosságban is felveti a haza kérdését. Elszármazottak, kisebbségi sorba kényszerültek számára kikerülhetetlen kérdés: van-e haza, és hol keresendő?

Kiss Vince a megfogható valóságként létező hazát három dimenzióban tartja azonosíthatónak: meghatározott konkrét területként a Földön; ismert és vállalt szakaszként a történelem időbeliségében; egy nyelv és kultúra eidoszában.

Szerb Antal nevezi eidosznak azt, ami az irodalomban, kultúrában egy nemzet lelkiületét megkülönbözteti a másokétól. Mondhatni mentalitásnak, értelmi

hozzaállásnak, habitusnak. Önértelmezésünk keretének. Ezért nézhetik Pesten Magyarországot a világ közepének, annak ellenére, hogy túl gyakran és bosszantó módon keverik össze jobb helyeken is Budapestet – Bukaresttel.

A haza jelenti az élő nyelvet. A nyelv határozza meg egy nép gondolkodását, mentalitását, észjárását, és nem fordítva. A grammatika nem függ a logika szabályaitól, megelőzi azt, lévén a szó, a gramma mindennek az alapja.

Létezésünk arkhimédészi pontja teszi lehetővé, hogy azok lehessünk, akik vagyunk. Nélküle védtelenek vagyunk. Mircea Eliade szerint két élvonal kereszteződése adja az én közepét, a valóság centrumát. A vertikális ösvény az égbe és a földbe; az istenekhez vezető út visz közelebb őseinkhez. Horizontális a térbeli mozgás. Ösvényt vágunk, elindulunk bármely égtáj felé, de visszatérhetünk, visszatálunk. Oda, ahol otthon vagyunk. A két vonal kereszteződése jelenti saját közepünket, egzisztenciális értelemben a hazát.

Hol lehet otthon egy magamfajta?... Kisebbségit kellene írnom, ha elfogadhatónak tartanám a jogilag nem pontos, de széles körben használatos kifejezést. Mert hát pontos definíciónak mégsem tekinthetjük azt a formulát, amellyel egyesek éppen a helyzet paradoxális voltát kívánják elütni: meghatározni képtelen vagyok, de felismerem... Felismerhetők vagyunk, valóban, igencsak, mert annyi a gond velünk. Persze én éppen fordítva érzem: nem velünk van gond, miért is volna. Otthon vagyok Sepsiszentgyörgyön, s nem csak a szülői ház okán, vagy mert a Mikó Kollégiumba járok érettségi találkozókra. Vannak, s nem kevesen, akikkel nem csupán megtárgyalni vagyunk képesek felemelő eszméket és mélybe húzó gondokat, hanem akikkel együtt is gondolkodunk. Úgy épülnek egymásba, egészítik ki egymást gondolatfutamáink, ahogyan azoknál természetes, akiknek élményanyaga közös, s akik a politika kihívásaira hasonló alapállásból reagálnak. Félszavakból is értjük egymást.

Megvan ez Temesvárt is, ahol immár húsz-egynéhány éve élek – de másként. Itt a sajátos helyi és az általánosnak tekintendő országos között megjelenik egy határ, amelynek átlépése – bizonyos helyzetekben – immár különböző értelmezésekhez vezet, etnikai hovatartozástól függően. Mi jó a helyi közösségnek, miként lehetne és kellene a köz ügyeit helyben jobban intézni? – ebben alig van különbség román ellenzéki és kisebbségi között. Bár jelezni kell, hogy az országos ellenzék helyben a hatalmi pozíció birtokosa. Együtt volnánk a helyi közigazgatási hatalom. Volnánk, mert hol áll Románia attól, hogy a szubszidiaritás igazán érvényesülhessen, és a közösségeket közvetlenül érintő ügyekben a helyi választott szervek legyen a meghatározó szó, a döntés joga! De ez más kérdés...

Egyetértésünk oka, hogy a helyi politika csomósodási pontjait nem ideológiai, pártpolitikai szempontok képezik. Nem az, ami az országos politikában jelleget ad, és támogatottsági kört alakít ki. Helyben soha nem lesz döntés kérdése, hogy legyen-e a magyaroknak egyetemük. Mert akkor már alig-alig hallanánk – főleg többségi oldalról – olyan nyilatkozatokat, hogy ezzel és azzal a magyarral (némettel, bolgárral stb.) baráti a viszony, segítjük egymást, együtt vagyunk jóban és rosszban. Az egyénnel nincs – nem volna – gond, csak a csoporttal, a közösséggel. Ami természetes, mert hát egy emberként egyénenként nem is képviselhetünk mást, csak az egyénit. Helyi szinten nincs más igényünk.

Temesvár otthonom lehet a szűk környezetben való eligazodás mértéke szerint, de ennél több nehezen. A szülőföld feltételezi a hovatartozást, a kötődést – a konkrét területi vonatkozáson túl. Feltételezi a mellérendelést a fizikai jelenlétén túl abban, ahogyan a helyi történelem alakul, ahogyan az egyes etnikai közösségek befolyásol(hat)ják a közös lét alakulását. S ha közösségi jelenlétről kell szólni,

akkor milyen hatást tételezhetünk fel a folyamatosan zsugorodó, az egykori 35 százalékosról fél évszázadnyi idő alatt 10 százalék alá csökkent közösség részéről? Mennyire lehetünk alakítói és mennyire vagyunk részesei a folyamatoknak, azok, akikkel megtörténnek a dolgok? Innen a kérdés: Mivel azonosulhat a kisebbség kisebbsége, a szórványban élő? Mivel azonosulhat mindabból, ami a helyi társadalmat jelenti? – Főleg olyasmivel, ami nem kötődik etnikai mivoltához. Máságát illetően mindent a múlt határoz meg, jelene a közösség és intézményei szintjén nincs. Csupán képviselője van, aminek okán reménye lehet. Nyelvi szigeten nyilvánulhat meg. Ha természetes vágyának értelmében olykor – bár csupán egy rendezvény erejéig – közösségként kíván megnyilvánulni, számíthat politikailag programozott környezetére meg nem értésére. Így bírálja felül az együttélés gyakorlatából fakadó tapasztalatot a propaganda.

A szórványban élőket éppen etnikai vonatkozásban érik a legerősebb kihívások. Mert védtelen, kiszolgáltatott, a máságához – mibenlétéhez – kötődő képzetek biztos azonosságtudat helyett félelmet, veszélyérzetet indukálnak. Az azonosság érzelmi-tudati elemei közvetlen társadalmi meghatározottság hiányában ideológiai síkon tételeződnek. A jövő helyett, természetellenesen, a múlt határozza meg a lét fő koordinátáit. Vagyunk, mert voltunk. *A mit kellene* helyébe a *mit kell elkerülni* lép. Negatívvá válik az uralkodó dimenzió. Szülőföldélmény viszont csak pozitív erőterében jön, illetve jöhet létre. Ezért más Sepsiszentgyörgyön a helyzet, ahol nem csupán otthon lehetek, de jelenti – mert jelentheti – számomra a szülőföldet. Ahol az lehetek, ami vagyok.

Milyen hazára volna szükségünk? Kende Péter figyelmeztetése, miszerint az elszenvedett igazságtalanságok, az ilyen vagy olyan kényszerek orvoslásában a történelem annyira alkalmas a megoldásra, mint a benzin a szeszfőzőben, mindenképpen számba veendő. Ezenközben Csoóri Sándor olyan megoldást szeretne – bár nemzetnek mondja és nem hazaként tételezi –, amely szétdaraboltságunkra lehetne ír. Olyant, amely figyelembe veszi a kisebbségben vagy a szétszóratásban élő magyarságot is. A nemzeti örökség értelmezéséről van szó; idevágóan megfogalmazható-e mindenki által elfogadható napi imperativus? Ugyanis az ideológiai háttér igencsak meghatározza az értelmezés kereteit. Liberálisként sokan a praktikus hazára voksolnak, amely jogi úton teremtendő meg, közigazgatási és piaci okossággal. Ez alighanem Jürgen Habermas alkotmányos patriotizmusához áll közel, miszerint a hazafiság tartalma olyan köztársasági érzület és demokratikus gondolkodásmód kellene hogy legyen, amely nem ül fel semmiféle romantikus Deutschtümeleinek, németkedésnek.

Magyarkodás-e, ha kisebbségi sorban intézményeket igényel a közösség, ha sorsa kardinális kérdéseiben döntési kompetenciát követel? Többségi oldalról – láthatjuk fájó példák során – bizony ez az ítélet, mert vádnál több.

Kimondtuk magunk – a nemzetközi politika hitelt érdemlő tényezői pedig visszaigazolták –, békés, tán-tán túlságosan békés etnikum vagyunk, amely erőszakhoz még a potencialitás szintjén sem nyúlt. Tán ezért érzik sokan úgy a politika taposómalmában: az a bizonyos praktikus haza sok mindenre gyógyír lehetne. Az önkereső és önértelmező magatartás szellemi síkról áttevődhetne gyakorlatiasabb szférába. A leigázó bizonytalanság tengerébe csöppnyi bizonyosság úszhatna be. Romániában igencsak tudjuk, hova vezet politikai síkon az eredetmítoszra építő megoldáskeresés. Mondhatjuk napestig, hogy az elsőbbség joga nem jog, csak előjog, s mint ilyennek, erőszak a forrása, ha a politika – nem nyíltan, de a demokrácia díszletei között – továbbra is az erőszakra épít. Mert hát a demokratikus önrendelkezéssel nyugvó politikai rend a (nemzet)állam iránti lojalitást az alkot-

mányba foglalt emberi és állampolgári jogok, a demokratikusan elfogadott és rögzített kisebbségi és szociális jogok, az általános értékek megvalósulásához kapcsolja. Ezek megsértése – lásd a friss román oktatási törvényt – nemhogy lojalitást érdemelne, hanem polgári engedetlenséget követel meg.

A hűségként értelmezett lojalitást elfogadottságot feltételez. Elfogadottságról szólhatni ott, ahol országnyi népet megkérdezése nélkül, mi több, esetünkben akarata ellenére bekebeleztek? Igen, beszélhetünk. De csak azzal a kérdéssel együtt, mit tett a többség a közösségi jogok és a demokratikus önrendelkezés kiépítésében. Köznapiasan: elfogadja-e másságunkat? A demokrácia csak mellérendelést ismer, testvérek között nem létezhet mostoha. A haza nem tűri a megszorítást, még kevésbé a kirekesztést.

Emigrációban a két haza tételét szorgalmazzák (Mehrlé Tamás). Az egyetlen németországi magyar gimnáziumban, Burg-Kastlban a „haza a magasban” eszméjét fogalmazták meg, mert a nyolcvanas években ők és ott tanul(hat)ták az igazat 1956-ról és mindarról, ami nem illett a szocializmus alapjául szolgáló ideológiába.

Kérdés persze: mennyire helyezhető át a haza, egyáltalán lehetővé teszi-e hármas determináltsága? Milyen magyar haza-élményt alakító közösségi tapasztalásra van kilátása például a Burg-Kastlban tanuló diáknak? A második haza vállalható, természetesen, de semmiképpen az elsőnek a rovására. Ezért beszélnek én inkább az otthon és a haza kettősségéről. Persze az új hazát is vállalhatom teljes egészében, kulturálisan, gazdaságilag, politikailag építhetem, de akkor már kikerülhetetlenek az olyan kérdések: miért írnak a Nyugatra keveredett oroszok, csehek, németek inkább anyanyelvükön, és van-e magyarázata annak, hogy majd minden kultúrában találunk az illető nyelven alkotó magyart? Bibó Istvánhoz kell fordulnunk, aki a nemzeti közösség mibenlétéről szólva állapította meg: „egy közösség lényegét nem az adja meg, hogy a közös jelleget, a közös jegyeket a tagok a homlokucon viselik, hanem a közösségben mint vállalkozásban való részesség”.

Közös erőfeszítésre, közösségi teljesítményre a nyugati demokráciák nyújtanak keretet; marad a kérdés: mi lesz a nemzet eidoszával?

Két héttel az emlékezetes megyei közgyűlés után felhívás jelent meg a sajtóban, amelyben a temesi politika képviselőit vitára invitálta Antonescu marsall ügyében a szobrot indítványozó: hallgatnák meg, mit mondanak a történészek, miként ítélné a szakma?

Aki kérdéseire vitapartner keres, nem a sajtóban közli a meghívást. Magyar sem történészként, sem politikusi mivoltában nem jelent meg az úgynevezett vitán. Este a helyi tévé híradójában látható volt az RMDSZ (UDMR) táblácska az asztalon, anélkül hogy a kamera mutatta volna, ki ül mögötte. A kommentárban minden a szobor ellen szavazó vagy tartózkodó tanácsos pártját-szervezetét megemlézték, mielőtt elhangzott – úgymond – a végkövetkeztetés: Antonescu politikai rehabilitációja nem várhat sokat magára.

A szobor ügyében az újabb fordulót újabb szavazás jelenti majd. Ott leszünk.

TARTALOM

ILLYÉS Gyula: [Megérkeztem...]; [Jól hallottam...]; [Száll a köd...] (versek) . 305	Bágyoni Szabó István: A lovak estére hazaérnek; Pietsch Miklós: Aradiak; Marafkó László: Időprér (<i>Mibalik Zsolt</i>) 399
KOLOZSVÁRI PAPP László: Gyűlölet (elbeszélés) 307	S. Király Béla: Zseblámpafényben (<i>Tóth Károly</i>) 400
MANDICS György: Emlékügyelet; Hommage 'a Claire; Az Tinódi Lantos Sebestyénről (versek) 324	Kolozsvári Papp László: Bűnös vadász; Mikes Kelemen: Édes néném (<i>Gilbert Edit</i>) 400
BISZTRAY Ádám: Édesanyánk szavai (esszé) 325	Ábrahám János: Picula; Becke György: Magyar áfium; Sepsy Judit: Repülj, te lángoló... (<i>Dömény Katalin</i>) 401
VERESS Gerzson: Siralmas; rágalom (versek) 328	Gazda József: Mindennek mestere (<i>Fejér György János</i>) 403
TARBAY Ede: Pannonia Christiana (versciklus) 329	Dékány Kálmán: Közjáték vasfüggönnyel (<i>Gombos Péter</i>) 404
KÁDÁR Ferenc: reggeli dal, filével (vers) 330	Boros Domokos Fortunát: Csíksomlyó (<i>Domonkos János</i>) 405
DALOS Margit: A galambok repülnek, Kharón embere jön-megy (elbeszélés) 331	Tüdös S. Kinga: Háromszéki templomvárak; Kellermayer Miklós: Elmulasztott reformkor (<i>Pannonius</i>) 405
GALAMBOSI László: Monológ napfényben; Rám forr gyötrő lávaként; Madárijesztő (versek) 345	Móricz Zsigmond és Magoss Olga levelezése (<i>Hegyi Béla</i>) 406
MÉHES Károly: Ebéd; Kik ők, és mért ilyenek? (versek) 346	Imádságok (<i>Lábadi Károly</i>) 407
BEKE György: Zsugorított világ (aforizmák) 347	Rovátkák, 1995; Gábor Zoltán: Elmondalom (<i>Lábady Zsombor</i>) 408
JUHOS-KISS János: Bizonytalanság; Hajnal: Valami ősöm akarja (versek) ... 348	Lőrincz Lajos: Nyugtalan nyugalomban; Sakkfigurák éneke; A modern poszt-jai (<i>Weber József</i>) 409
SÜTŐ András: Nem felfelé török, Uram, hanem lefelé (interjú) 349	Kézdi Balázs: A negatív kód (<i>Vadas Gyula</i>) 409
LACKFI János: Szent Ferenc legendája (vers) 360	Rónai Béla: Mint cseppben a tenger (<i>Hargitai József</i>) 410
KONDOR Ilona: Akkordok; Hiszek a madárban (versek) 361	Bédi Imre: A Pécsi Egyetemi Kisebbségi Intézet; Szirtes Gábor: A „gatyás kommunisták”? (<i>Sz. Varga Lajos</i>) 411
KÁDÁR Ferenc: kartotékok (vers) 362	Scy Gábor: Címerek Pécssett (<i>Szirtes Gábor</i>) 411
VERESS Dániel: A hatalom hónaljmelege, avagy egy Bocskay-dráma viszontagságai (esszé) 363	Turcsány Péter: Mázsa és pehely; Agócs Sándor: Háttér; Horváth Ferenc: Képzelmész iramatai; Takács Imre: Hadd gondoljak valami szépet (<i>Tóth Károly</i>) 412
LÁSZLÓFFY Aladár: Berzsenyit hallgatva (jegyzet) 374	Híreink 415
CSEKE Péter: Az <i>Erdélyi fiatalokról</i> (tanulmányrészlet) 376	A szerkesztő jegyzete 416
TÓTH Károly-VARGA Ferenc: Erdély barátainak társasága Pécsen (jegyzet) . 381	Képek
SZÉKELY-MAGYARI Ferenc: Moszkva téri ballada (vers) 386	PÁLL Lajos 395, 396, 397
Levél (Székely-Magyar Irén) 387	Ludwig ROHBOCK 373, 385, 414, 416
BODÓ Barna: Az otthontól a hazáig (esszé) 388	TÖRÖK FÖLDES Edit 323, 344, 359
BANNER Zoltán: A korondi képiró (jegyzet) 392	
SZEMLE. Bisztray Ádám: Vakító sirályok; Veress Gerzson: Ezer emlékből vérzem (<i>Rónaky Edit</i>) 398	

E számunk szerzői

BANNER Zoltán (1932, Szatmárnémeti) Békéscsaba	LÁBADY Zsombor (1974, Eszék) Gödöllő
BEKE György (1927, Uzon) Budapest	LÁSZLÓFFY Aladár (1937, Torda) Kolozsvár
BISZTRAY Adám (1935, Bukarest) Budapest	MANDICS György (1943, Temesvár) Temesvár
BODÓ Barna (1948, Sepsiszentgyörgy) Temesvár	MÉHES Károly (1965, Pécs) Pécs
CSEKE Péter (1945, Recsenyéd) Kolozsvár	MIHALIK Zsolt (1953, Pécs) Pécs
DALOS Margit (1938, Budapest) Sopron	RÓNAKY Edit (1938, Pécs) Pécs
DOMOKOS János (1931, Szombathely) Budapest	SÜTŐ András (1927, Pusztakamarás) Marosvásárhely
DÖMÉNY Katalin (1951, Budapest) Kaposvár	SZÉKELY-MAGYARI Ferenc (1940, Magyaroszvát) Szentlőrinc
FEJÉR György János (1940, Budapest) Budapest	SZÉKELY-MAGYARI Irén (1941, Gyergyószentmiklós) Szentlőrinc
GALAMBOSI László (1928, Berkesd) Pécs	SZIRTES Gábor (1946, Somogy) Pécs
GILBERT Edit (1963, Siklós) Pécs	TARBAY Ede (1932, Budapest) Budapest
GOMBOS Péter (1973, Zalaegerszeg) Kaposvár	TÓTH Károly (1943, Géderlak) Pécs
HARGITAI József (1937, Ják) Szombathely	VADAS Gyula (1948, Pécs) Pécs
HEGYI Béla (1937, Budapest) Budapest	VARGA Ferenc (1944, Komló) Pécs
ILLYÉS Gyula (1902–1983)	Sz. VARGA Lajos (1949, Drávaszabolcs) Pécs
JUHOS-KISS János (1959, Szék) Budapest	VERESS Dániel (1929, Sepsiszentgyörgy) Sepsiszentgyörgy
KÁDÁR Ferenc (1947, Kolozsvár) Nagykároly	VERESS Gerzson (1956, Sepsiszentgyörgy) Sepsiszentgyörgy
KOLOZSVÁRI PAPP László (1940, Kolozsvár) Budapest	WEBER József (1964, Pécs) Dombóvár
KONDOR Ilona (1939, Szombathely) Balatonfüred	
LACKFI János (1971, Budapest) Budapest	
LÁBADI Károly (1950, Bácsgyulafalva) Gödöllő	

A Somogy vidéki szerkesztői

Harkány László (Nagykanizsa), Kondor Ilona (Balatonfüred),
Matyikó Sebestyén József (Siófok), Rónaky Edit (Pécs), Sepsy Judit (Debrecen),
Simon Ottó (Fonyód)

Folyóiratunk megvásárolható

Kaposváron

Csiky Gergely Színház, Rákóczi tér 2.
Megyei és Városi Könyvtár, Csokonai u. 4.
Somogy Megyei Múzeum, Fő u. 10.
Városi Művelődési Központ, Csokonai u. 1.

Siófokon

KOMA Könyvesbolt, Batthyány u. 33.

Budapesten

Írók Boltja, VI. Andrásy u. 45.
Püski Könyvesház 1013 Budapest, Krisztina körút 26.

A megveszések helyek nagyobb hírlapárusainál

SOMOGY

Ára: 60,- Ft

